

Druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą: SES-VanderHave NV/SA (Tienen, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Właściciel spornego wspólnotowego prawa do odmiany rośliny: SES-VanderHave NV/SA

Przedmiotowe sporne wspólnotowe prawo do odmiany rośliny: Wspólnotowe prawo do odmiany rośliny nr EU 15118, nazwa odmiany M 02205

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie A10/2013

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności wspólnotowego prawa do odmiany rośliny nr EU 15118
- obciążenie CPVO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 i 7 rozporządzenia nr 2100/94;
- Błędna interpretacja art. 87 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94;
- Naruszenie zasady pewności prawa ze względu na zmianę z mocą wsteczną warunków przyznanego wspólnotowego prawa do odmiany rośliny;
- Naruszenie do pewnego stopnia zasady uzasadnionych oczekiwań;
- Naruszenie zasady przejrzystości oraz prawa do publicznego dostępu do dokumentów w zakresie, w jakim proces badania był nietransparentny, gdyż strona skarżąca nie miała dostępu do podstawowej dokumentacji.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2015 r. – EFB/Komisja

(Sprawa T-150/15)

(2015/C 190/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Federation of Biotechnology (EFB) (Liège, Belgia) (przedstawiciele: M. Troncoso Ferrer i S. Moya Izquierdo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 39 316,54 EUR na rzecz skarżącej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach skargi skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła zobowiązania umowne ciążyące na niej na podstawie umowy z dnia 23 grudnia 2005 r. w sprawie projektu dotyczącego European Action for Global Life science – Health Programme o sygnaturze LSSP-CT-2005-512135 (zwaney dalej „umową”) i domaga się zapłaty kwoty końcowey w wysokości 39 316,54 EUR.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, oparty na oczywistych błędach w ocenie szeregu kosztów kwalifikowalnych, co stanowi błąd w ocenie dowodów sprzeczny z art. 1315 belgijskiego kodeksu cywilnego.

— Skarżąca podnosi, że nota obciążeniowa wystawiona przez Komisję Europejską opiera się na wnioskach z ostatecznego sprawozdania z audytu, lecz że analiza przeprowadzona przez audytorów Komisji Europejskiej celem sporządzenia tego sprawozdania była nieprawidłowa w odniesieniu do szeregu kosztów, mianowicie kosztów personelu oraz kosztów związanych z pewnymi wydarzeniami. Tak więc Komisja Europejska wystawiła notę obciążeniową opartą na nieprawidłowych założeniach i nie wykazała okoliczności faktycznych na poparcie swych twierdzeń, co doprowadziło do naruszenia art. 1315 belgijskiego kodeksu cywilnego i w konsekwencji do naruszenia obowiązków umownych.

2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. II.20 i II.6 ogólnych warunków umownych oraz art. 1347 belgijskiego kodeksu cywilnego, ponieważ Komisja Europejska niesłusznie uznała, że koszty związane z pracą niektórych członków personelu nie były kosztami kwalifikowalnymi, gdyż owi członkowie nie zawarli ważnej umowy o pracę ze skarżącą.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu art. 1134 belgijskiego kodeksu cywilnego oraz zasady wykonywania umów w dobrej wierze.

— Skarżąca podnosi między innymi, że nie miała okazji, by sama się bronić, wyjaśniając Komisji Europejskiej powody wszelkich nieporozumień lub drobnych błędów popełnionych przez nią przy wykonaniu umowy; że ogromna różnica finansowa między pierwszym projektem sprawozdania z audytu a ostatecznym sprawozdaniem z audytu wskazuje wyraźnie na brak poprawności i ostrożności; oraz że szereg błędów w obliczeniach oraz nieścisłych danych liczbowych w całym ostatecznym sprawozdaniu z audytu utrudnił skarżącej właściwe zrozumienie oskarżeń sformułowanych przez Komisję Europejską.

4. Zarzut czwarty, oparty na braku uzasadnienia decyzji Komisji Europejskiej o odmowie zwrotu niektórych kosztów.

5. Zarzut piąty, oparty na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

— Skarżąca podnosi, że Komisja Europejska zgodziła się na to, by skarżąca otrzymywała pomoc od innego podmiotu prawnego, przez co po stronie skarżącej powstało uzasadnione oczekiwanie, że koszty wynikające z tego stosunku będą w pełni kwalifikowalne.

6. Zarzut szósty, oparty na braku jasności zasad mających zastosowanie do szóstego program ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego (zwanego dalej „PR6”).

— Skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 1162 belgijskiego kodeksu cywilnego w razie wątpliwości umowę należy interpretować na niekorzyść tego, kto sporządził umowę, i na korzyść tego, kto zaciągnął zobowiązanie. Zasady umowne mające zastosowanie do PR6 wynikają ze „standardowych” klauzul określonych przez Komisję Europejską, na które skarżąca mogła jedynie zgodzić się, przez co stała się ona stroną, która zaciągnęła zobowiązanie. Taka sytuacja – w powiązaniu z faktem, iż owe klauzule rodzą ewidentne trudności w zakresie wykładni, na co wskazuje duża liczba skarg wniesionych na nie do Sądu – uzasadnia twierdzenie, że brak pewności należy interpretować na korzyść skarżącej. Zasada dotycząca wykładni zawarta w art. 1162 belgijskiego kodeksu cywilnego umożliwia sądowni interpretowanie źle zredagowanych lub niejasnych przepisów na niekorzyść ich autora, mianowicie Komisji.